

Bélyegések

[2014. május]

Vitt a villamos; – mint a háló
szűrte szemem a tömeget:
rögeszmém volt már nézni, bárhol,
ki a nálam is öregebb.
Ez, az, amaz! Saját jövőmet
vizsgáltam az arc-romokon.
S belém nyilallt a szívriasztó
hasonlóság: mind rokonom!
Velük kaptam egy anyanyelvet,
egy édent, egy szülőházát,
(téged, délszaki, barnabőrű,
fűszerszigeti ifjúság!)

Velük volt közös ideáлом,
hiedelem, egem, hitem,
velük égek közös pokolban,
ha e hitem elveszítem
(abban, hogy oda bár az éden,
van föld s munka, gyümölcsöző,
elszállt a menny bár, áll fölöttünk
csoda-népesen a jövő).

Kinai és kínai közt vagy
néger és néger közt se több
a szín-, a vér-, a sorsközösség
mint mi bennünket összeköt.

Közös célt, hajh, közös utat
mi lelünk, egyívásuak!
Sárgafoltunk van, közösebb, mint
nemrég a kivetetteké –
velük megyek máris menetben
egy szörnyű téglagyár felé –

Ezt gondoltam, meg ezt: velük kell
feleznem hát bút s örömet;
a többi – bámész utca-nép csak;
ha szán, ha pénzt lök, ha röhög;
más! Más az étele, szokása,
sorsa: idegen! Nem-rokon!
Dacosan, sértetten soká ezt
gondoltam. Már nem gondolom.
Mert már tudom, hogy kik a járdán
úgy feszítettek az imént,
a menet végén, folytatásul,
mind bekerülnek mi közénk.
Tudom: néhány perc s oh milyen vad
zűrzavar lesz köztük a „gyűrű”,
az igazoltatás miatt –

Szeretnék odaszólni nékik:
fussatok, míg ideje van,
fussatok gyorsan, – csomagolni,
Mert a menekvés – hasztalan!
Motyóba gyorsan kenyeret, gézt,
vaját, aszpirint, takarót,
s csókot hamar, kiknek a búcsú
nem is az, ha nincs búcsúcsók,
aztán, gyerünk! Elég a holmi,
sőt fölös is, bármily kevés!
Így szólnék. Nem szólok. Hiába
ez is, a figyelmeztetés.
Hisz megadták hajdan az intést
s hasztalan adták nekem is;

pedig nem is akárik adták –
utoljára szegény Babits...
Nézem némán a járda népét
s nem bánva, ki ért, ki nem ért,
tisztegek bensőben nekik, mint
elítéltnek az elitét.

Kategória: Talált vers

Denumire autor: Illyés Gyula

Látó Szépirodalmi Folyóirat